

Mikor még villamossal zötyögtünk Palicsfürdőre

Amikor főzés közben nem egyszer a konyharuhába fújta az orrát Szabadkán Tera néni, akit a szláv hordák kilencszáznegyvennégyben összeverték, majd egy hétre a pincébe lökték sorstársaival – amikor lánya, Ilonka, a helyi November 29-e Konzervgyár (SAVA Mesne Konzerve SAVA, 29 Novembar Subotica) üdülőgondnoka, vendégül látott pár napra Brač szigetén, s először voltam szerelmes tízévesen a tengeri sünök közt kotorászó K. Gyöngyibe, hánytam a bórában vergődő hajón Diocletianus palotájától Sumartinig (szemközt az esti Makarska fényei), s anyám, magához ölelve három gyerekét, Szűz Máriához imádkozott a csúszkáló fedélzeten (kár, hogy nem voltam legalább tizenöt évvel idősebb, micsoda szerelem robbanássorozata rengette volna a mindenséget Gyöngyivel azon a gyönyörű szigeten) – Tera néni zöld kávé pörkölt, törökösen a zacchról szűrcsölték le a nagyok, míg társa, Gyula bácsi, akit nem öltek meg a balkáni hősök valaminő tévedés miatt, a deportáltakkal északra húzó vonatokról mesélt, masiniszta volt a háborúban, s egy-egy vödör vízzel öntötte végig néha a negyvenfokos nyárban üvöltő vagonok tetejét; Ilonka pedig megtartotta szerb férje nevét a válás után, könnyebben boldogult így a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaságban – a mellehúsából egyetek, gyerekek, bökött a csirkére göcsörtös ujjával jó Tera néni, a mellehúsából, Katám, biztatta anyámat, az a legfinomabb; unokaöccsét, apámat húsz éve nem látta, pedig Szabadka a szerencsétlen Bácsalmástól légvonalban alig egy határral átmetszett sóhaj csupán – a bosnyák Banja Luka gyógyfürdőjében kezelte a partizán elvtársak által elrontott derekát; banya luka, vihogtunk rajta titokban mi, Szikra csemeték, mígnem egyszer, főzés közben önfeladten a konyharuhába fújta áldott orrváladékát – s mikor a várakozás boldogságától bizsergő délután még villamossal zötyögtünk Palicsfürdőre.